

UMOR, O KATEREM SO POZABILI POROČATI

Komedija z enim odmorom

OSEBE:

HENRIK

VARJA, njegova žena

ROBERT, družinski prijatelj

POŠTAR

(Meščanska soba. Robert sedi v naslonjaču pri mizi in pije. Čez čas se vrne Varja.)

VARJA (veselo): Dvigalo še vedno ne dela. Včasih je prav prijetno biti odrezan od sveta. (Ga objame in poljubi na lice.)

ROBERT: Mož lahko pride po stopnicah.

VARJA: Tega še ni nikoli storil. Kadar dvigalo ne dela, pije v bifeju na oni strani ulice.

ROBERT: Tam sta dva bifeja: "Pri rožci" in "Buffet". (Izgovori po črki)

VARJA: "Pri rožci". Vedno pije "Pri rožci".

ROBERT (pomirjen): No, potem že.

VARJA: Sploh pa si ti lahko popolnoma miren. Moj mož je močno ljubosumen in mi je že večkrat zagrozil, da me bo ubil, če me bo dobil z ljubčkom, nikoli pa še ni rekel, da bo ubil ljubčka.

ROBERT: Ima pištolo?

VARJA: Ne. Kadar se razjezi, vedno zgrabi za nož.

ROBERT: Nož? To je dosti bolj naravno. Bolj elementarno.

VARJA: V kuhinji imam celo kolekcijo nožev. Mož nikoli ne pusti, da bi kupila zaklano kokoš. Klanje kokoši je zanj največji užitek. Že dva dni prej nabrusi nož in ko se loti dela, vedno prepeva.

Ti kdaj poješ?

ROBERT: Ne. Nimam posluha.

VARJA: Saj ga tudi on nima. Poje le, kadar kolje kokoši. Kadar kolje zajce, zvižga.

Pa pri vas, kdo kolje kokoši, ti ali žena?

ROBERT: Žena.

VARJA: Se mi je zdelo.

Včasih prepeva tudi še potem. Popolnoma spremenjen je: kar nekam nežen postane.

ROBERT: Drugace nikoli ne poje?

VARJA: Nikoli. Pač, pred leti je. Prva leta najinega zaka-

ROBERT: Ha. (Se zamisli)

VARJA: Prvo leto je pel celo operne arije. Tako naglas, da so se sosedje pritoževali, ker niso mogli spati. Potem je pel vedno tiše, nekaj časa le še brundal, dokler končno ni popolnoma utihnil.

ROBERT: Utihnil.

VARJA: Utihnil. Zdaj mi pokaže hrbet in zasmrči.

ROBERT: Zasmrči.

VARJA: Ostala sem brez tistega, kar je za žensko dosti važnejše od onega drugega, brez duševnega življenja. Po dveh ali treh tednih, lahko tudi kak mesec prej, nisem mogla nič več zdržati. Izbrala sem si ljubčka.

ROBERT: Ljubčka.

VARJA: Bil je mlajši od mene, tako sem se tudi jaz pomladila. Klicala sem ga Krokodilček. Prepeval sicer ni, a tudi zasmrčal ni nikoli. Potem je odšel mož za več dni na službeno potovanje. Takrat mi je Krokodilček prvič obrnil hrbet in zasmrčal.

ROBERT: Zasmrčal.

VARJA: Najprej me je vprašal: "Ljubica, danes tvojega moža za gotovo ne bo domov? - No, potem lahko vsaj enkrat brez skrbi zaspim."

Smrčal je celo glasneje kot moj mož. Tako sva se razšla.

ROBERT: Razšla.

VARJA: Tako je bilo tudi z drugim, tretjim in vsemi ostalimi. Tudi za tebe sem se bala...

ROBERT: Čisto po nepotrebnem.

VARJA: Vem, vem. (Ga poljubi.) Ti si drugačen kot ostali moški. To sem takoj čutila. Ko pa je šel mož nekaj dni po tistem ponedeljku na prvo daljše potovanje, ni je bilo vendarle tako pri srcu.

ROBERT: Čemu neki? Misliš, sem, da sem ti povedal...

VARJA: Kaj?

ROBERT: ... Da že nekaj let trpim za nespečnostjo. Če hočem zaspiti, moram vzeti vsaj pol tablete cyclobarbitona.

VARJA: Robi!

ROBERT: Kaj je, ljubica?

VARJA: To vendar ni mogoče!

ROBERT: Na žalost je. Preklete sitna zadeva!

VARJA: In vee te tri mesece, ves ta čas si me varal?

ROBERT: Varal?

VARJA: Saj nisi zaspal samo zato, ker nisi mogel zaspiti!

ROBERT: Tega ne vem.

VARJA: Ne vem: in kako naj potem vem jaz?!

ROBERT: Ne vem.

VARJA (zadržuje jok): Tega nisem pričakovala od tebe, Robi. Mislila sem, da me ljubiš.

ROBERT (prisiljeno): Saj te ljubim.

VARJA: To so govorili tudi vsi ostali, a so lagali. Tebi sem verjela in bila sem srečna, da ti lahko verjamem. Zdaj ne bom mogla nikomur več. Porušil si tisto merilo, ki se mi je edino zdelo trano, edino zanesljivo.

ROBERT: Žal mi je.

VARJA: Kako naj človek sploh še verjame v poštenje, če so celo tiste lastnosti, ki jih pri ljudeh najbolj cenimo, lahko le posledica njihove nesposobnosti.

(Ostro, skoraj sovražno): Zakaj na primer ti ne moreš klati kokoši?

ROBERT: Ne vem.

VARJA: Ne veš! Ker se ti ne ljubi vedeti.

ROBERT: Nikakor. Prav nasprotno. Toda človek ve ravno o samem sebi najmanj.

VARJA: Ker noče vedeti! Ker se boji vedeti!

Toda ti bi rad vedel, mar ne?

ROBERT (nezaupno): Seveda, le...

VARJA: Če si za to, lahko napraviva majhen poskus. Hočeš?

ROBERT: Bo bolelo?

VARJA: Strahopetec! Ne bo. Saj ne bo šlo zares. Le v mislih...

ROBERT: No, potem že.

VARJA: Zamisli si, da držiš v desni roki nož, v levi pa kokoš, ki bi jo moral zaklati.

ROBERT: V desni nož, v levi kokoš...

Toda jaz sem levičar.

VARJA: Pa zamenjaj!

V levici držiš nož, v desnici kokoš. Kokoš bi moral zaklati.

ROBERT: Zaklati.

VARJA: Moral, a je ne moreš. Nekaj ti brani, toda kaj? Strah pred krvjo? Sočutje do bitja, ki ti frfota v rokah?

ROBERT (jo popravi): V roki.

VARJA: ... V roki? Misel, da boš prekinil življenje, ki ga ne moreš več vrniti? Odpor do dejanja, ki se ti ne zdi človeško?

Pokušajš, a ne moreš. Mučiš se, mučiš, da ti gre le na bruhanje. Vse zastonj! V tebi se nekaj upira in ti ne dovoli. Toda kaj je tisto "nekaj"? Kaj je tisto "nekaj"?

ROBERT: Kaj?

VARJA: Na to boš odgovoril ti.

ROBERT: Seveda.

VARJA: Dajem ti pol minute časa. Zberi se, skoncentriraj se in misli! Si pripravljen?

ROBERT: Pripravljen.

VARJA (pogleda na uro): Zdaj!

Misli, misli, misli...

ROBERT (grbanči čelo in se potí).

VARJA: Deset sekund... petnajst sekund... Misli, misli...
Dvajset sekund... Le še tri sekunde... Dosti!
Torej?

ROBERT (si briše čelo).

VARJA: No, bo kaj?

ROBERT (odkima).

VARJA: Kako?!

ROBERT: Nič.

VARJA (z močno zvišanim glasom): Nič?

ROBERT: Nič. Tistega nekaj ni.

VARJA: Ni?

ROBERT: Ni. Zaklal sem jo.

VARJA (od presenečenja sede; čez čas): No, ta je pa dobra!

ROBERT: V začetku se mi je smilila. Bila je tako lepa kokoš. Grahka. Že na prvi pogled dobra jajčarica. Glavo je stisnila med perje in čutil sem, kako ji utriplje srce. Tedaj mi je nenadoma zasadila kljun v roko. Nato še enkrat in še in še... Kljuvala me je z izbuljenimi očmi in zdelo se mi je, da se mi je v rokah spremenila...

VARJA (ga popravi): V roki.

ROBERT: ...Da se mi je v roki spremenila v drugo kokoš, v grdo staro kokižo. Zdržal sem do dvajset, potem sem ji zasadil nož nekam pod vrat. Najbrž nisem našel pravega mesta, kajti pričela je kokodakati, da sem jo skoraj izpustil. Tedaj sem se spomnil, kaj moram storiti. Zgrabil sem jo za glavo in ji zavil vrat. Nekaj krčev in bilo je po njej.

VARJA: Mesar! Po eni strani tako mehko srce, po drugi pa...
Brrr!

ROBERT: Kaj morem. Bil sem prisiljen.

VARJA: Prisiljen, seveda.

Čeprav bi jo lahko tudi izpustil.

ROBERT: Izpustil?

Tega se nisem spomnil. Razen tega pa - ali bi to bilo častno?

VARJA: Ne vem. Čast je domena moških.

Bi mi, prosim, nalil kozarec vode?

ROBERT (vstane in hoče vzeti njen kozarec).

VARJA (ga prehití): Ne, hvala, ni treba, si bom že sama.

Pojdi rajši v kuhinjo in si umij roke!

ROBERT: Saj res. Kmalu bi pozabil. (Odide).

VARJA (gre h knjižni omari in premetava knjige. Iz kuhinje se zasliši Robertov glas: nekaj petju podobnega. Varja prisluhne, nato išče dalje, izvleče starinsko vezano knjigo s črnimi platnicami, se usede k mizi in začne brati.)

ROBERT (se dobro razpoložen vrne iz kuhinje): Ogleдал sem si nože. Odlični so.

Bereš? (Jí pogleda čez ramo). Magija! Me misliš zacopratí?

VARJA (mu da vedeti, naj je ne motí).

ROBERT: Še pred tristo leti bi bila v nevarnosti, da te zažgo na grmadi.

VARJA (ne da bi odmaknila oči od knjige): In tí bi me naznačil.

ROBERT: Jaz? Se tí blede?

VARJA: Tí. Povedal bi, da berem knjigo z debelimi črnimi platnicami. In tudi to, kje jo skrivam.

ROBERT: Kako pa bi to vedel?

VARJA: Nekega večera bi gorela luč v moji sobi. Bilo bi tí sumljivo. Priplazil bi se in opazoval skozi špranjo.

ROBERT: Ne, tega ne bi!

VARJA: Ker bi te bilo preveč strah?

ROBERT: Ne, to ne.

VARJA: Zakaj pa?

ROBERT: Mogoče bi pogledal, kaj počneš, ne bi te pa naznačil.

VARJA: Bi rajši pustil, da uničim vse pridelke, da razširjam bolezní, da tudi tebe urečem?

ROBERT: Ne, to seveda ne.

VARJA: Kaj pa?

ROBERT: Najbrž bi te res moral naznaniti. Bila bi moja dolžnost. Človeška dolžnost.

(Daljši odmor. Roberta je pogovor spravil v slabo voljo. Postal je živčen.)

ROBERT: In kaj te je obsedlo, da si šla brat to knjigo?

VARJA: Hipnotizirati te mislim.

ROBERT: Hipnotizirati. Mene?

VARJA: Tebe.

ROBERT: In če se tí ne bom pustil?

VARJA (mirno, odločno): Boš.

ROBERT: Ne bom.

VARJA: Boš.

ROBERT (vedno manj gotovo): Ne bom.

VARJA: Boš.

ROBERT: Ne bom.

VARJA: Boš.

ROBERT: Bom.

(...odmor. Robert si naliže kozarec in ga v dušku spije.)

ROBERT: In čemu me hočeš hipnotizirati?

VARJA: Nekateri govorijo v hipnotičnem stanju resnico.

ROBERT: Resnico?

Resnico... (Se ozre proti vratom)

Misliš, da dvigalo še vedno ne dela?

VARJA (odloži knjigo): To zdaj niti ni vse važno.

ROBERT: Pa mož? Kaj če pride mož?

VARJA: Ne skrbi. Kadar dvigalo ne dela, ne pride nikdar nikdar pred enajsto. zdaj je pa komaj šest. (zagrinja okna)

ROBERT: Kaj pa počneš?

VARJA: Zagrinjam okna.

ROBERT: Vidim. Toda čemu?

VARJA: Tako piše v knjigi. Dnevna svetloba bi le motila.

ROBERT: Torej misliš resno?

VARJA: Resno.

ROBERT: In to samo zato, da bi zvedela resnico?

VARJA: Samo zato. (Prižge luč ob kavču. Ostala soba ostane v poltemi.)

ROBERT: Potem ta cirkus nima nobenega pomena. Jaz ti vendar nikoli ne lažem.

VARJA: Toliko bolje.

ROBERT: Zakaj?

VARJA: Ni se ti treba bati, da bi prišlo kaj na dan.

ROBERT: Saj se ne bojim tega.

VARJA: Česa pa?

ROBERT: Hipnoze.

VARJA (se smeha): Hipnoze. Hipnoza vendar ni nič drugega kot

ROBERT: Tudi smrt je spanje!

VARJA: Revček. (Ga stisne k sebi.) Prav treseš se.

ROBERT: Saj se lahko.

VARJA: Lezi na kavč in se pomiri! (Ga pelje proti kavču.)

(Se nenadoma b. ... na kavč ... Lezi na kavč ...
(Se usede.) Obljubi mi ...

VARJA: Kaj?

ROBERT (nenadoma skoči pokonci): Lezi na kavč! Ha! Poznam ta trik. Lezi na kavč, potem pa... Saj vemo, kaj!

VARJA (začudeno): Potem pa...?

ROBERT: Potem pa... (Skuša spraviti misli v red.) Potem pa...

VARJA: Kaj?

ROBERT (se spet usede): Nič. Zamešal sem. Čisto sem zmešal.

VARJA: Ubožec! Lezi in se sprost!

ROBERT (jo uboga.)

VARJA: Utrujen si.

ROBERT: Utrujen.

VARJA: Pogledaj mi v oči! Mi ne zaupaš?

ROBERT: Zaupam.

VARJA: In zdaj poskusi zaspati! Saj komaj še gledaš. Veka ti že kar same lezejo skupaj. Tako težke so. Pred očmi se ti dela tema in v glavi je vse tako čudno prazno. Zaspa ti... Zaspati! (Naredi z roko nekaj počasnih gibov pred njegovimi očmi.) Spiš?

ROBERT: Spim.

VARJA: Na nos ti je sedla muha. Je ne čutiš?

ROBERT: Čutim.

VARJA: Zakaj je ne spodiš?

ROBERT: Ne morem je.

VARJA: Saj imaš roke.

ROBERT: Ne morem jih premakniti.

VARJA: Desno roko lahko premakneš. Poskusi!

ROBERT (zamahne z desnico po nosu).

VARJA: Ubil si jo.

ROBERT: Res sem jo.

VARJA: Veš, kdo si?

ROBERT: Vem. Robert.

VARJA: In kdo sem jaz?

ROBERT: Ne vem.

VARJA: Me ne spoznaš po glasu?

ROBERT: Tako od daleč prihaja.

VARJA: Varja sem. Tvoja Varja. Vstani in sedi poleg mene! Pogovarjala se bova.

ROBERT (vstane in sede zraven nje): Pogovarjala. O čem?

VARJA: O čemerkoli.

Prej si rekel, da nikoli ne lažeš. Se spominjaš?

ROBERT: Spominjam.

Zlagal sem se.

VARJA: Zlagal?

ROBERT: Seveda.

VARJA: Zakaj?

ROBERT: Včasih ne moreš drugače.

VARJA: Razumem.

Toda zdaj se bova pogovorila popolnoma odkrito.
Drži?

ROBERT: Drži.

Saj ne bo šlo zares.

VARJA: Ne bo šlo zares?

ROBERT: Seveda ne. Naredila bova le majhen poskus. Prej sem se tako neumno bal. Zdaj vem, da ne bo bolelo. Celo zajca bi si upal zaklati, če bi bilo treba. Le nož bi moral biti čimbolj oster. Izbral bi si tistega, ki ima lesen ročaj. Zdi se mi, da je hrastov.

VARJA: Da, hrastov.

Toda govoriva o čem drugem.

ROBERT: O čem?

VARJA: Se še spominjaš, kako sva kot študenta hodila na Rožnik?

ROBERT: Na Rožnik?

Rožnik je hrib nad Ljubljano in meri 393 metrov.

VARJA: Ti sprehodi so mi ostali v spominu kot nekaj najlepšega. Sama, daleč stran od ljudi, sva ure in ure tavalala po gozdu, pijana od svežega zraka. Včasih sva ležala v travi, grizla bilke in se sončila.

Enkrat naju je celo ujela noč. Ko sva se vračala, vso pot nisva spregovorila niti ene besede.

ROBERT: Spominjam se.

Menza je bila odprta samo do osmih in sem ostal brez večerje.

VARJA: Kdo drug bi me poskušal vsaj poljubiti. Ob tebi sem se počutila popolnoma varno. Ko sva morala nekoč preko nekega jarka, si mi podal roko in me ujel, da nisem padla. Za trenutek sem ostala v tvojem objemu. Zaželela sem si, da bi me poljubil, ti pa si se mi samo nasmehnil in me izpustil. Od sreče bi najrajši zajokala. "Tudi on me ljubi! Tudi on me ljubi!" sem govorila sama sebi. "Če me ne bi ljubil, bi me gotovo skušal poljubiti."

ROBERT: Poljubiti?

Na to še pomislil nisem.

VARJA: Nisi?

Ker... Ker nisi ničesar čutil do mene?

ROBERT: To ne. Bila sem mi všeč. Posebno, kadar si oblekla tisto modro obleko s širokim izrezom. Nog sicer nisi imela po mojem okusu, zato pa si imela prsi kot me-lakalava. Kadar se mi je ponudila priložnost, sem ti vedno škilil za obleko.

VARJA: Si hodil z menoj samo zato, da si mi škilil za obleko?

ROBERT: Ne. Se razume, da ne.

Moji prijatelji so vsi že imeli dekleta, le jaz sem bil brez. Vsak večer sem poslušal, kako se pogovarja-jo o svojih ljubezenskih pustolovščinah. Nekega dne so naju srečali na ulici. Vprašala si me, če pozna- ta zijala. Rekel sem ti, da ne. Zvečer sem dobil in-štrukcije. Rekli so mi, da imam večjo srečo kot ~~pavel~~ in da take priložnosti ne smem zamuditi.

VARJA: Od tedaj si tudi ti vsak večer poročal o svojih lju-bezenskih podvigih?

ROBERT: Drugače nisem mogel.

Vendar nisem nikoli pretiraval.

VARJA: Verjamem. Vseeno pa me zanima, kaj si jim poročal.

ROBERT: Kaj? No, kje sva hodila. Kaj sva počela.

VARJA: In kaj sva počela?

ROBERT: Kaj sva počela?

Kaj pa naj bi rekel, da sva počela?

VARJA: Ne vem. Zato vprašujem.

ROBERT: Rekel sem jim, da sva počenjala tisto, kar počenjajo moški in ženske, kadar je ženska za to.

VARJA (vstane in gre stran od kavča. Iz ust se ji iztrga kra-tek histeričen smeh).

ROBERT: Da, vsa stvar je bila zelo smešna.

Bili smo še tako mladi in polni idealizma.

VARJA (se skuša umiriti): Rekel si, da so ti prijatelji dali inštrukcije?

ROBERT: Inštrukcije?

Seveda.

VARJA: Kakšne inštrukcije?

ROBERT: Kako je treba ravnati z ženskami. Nobenih izkušenj nisem imel.

VARJA: In zakaj teh inštrukcij nisi uporabil?

ROBERT: Bal sem se, da se ne bi blamiral. Bila si moja sošolka. Vedno bi mi bilo nerodno.

VARJA: Saj.

Tako ti ni bilo nerodno.

ROBERT: Nekoliko vendarle. Nisem vedel, če me morda nimaš za... nesposobnega. Pozneje mi je bilo večkrat žal, da ni-sem poskusil... Ko sva se po toliko letih spet sre-čala, sem se prav razveselil.

VARJA: Res?

ROBERT: Kadar sem se spomnil nate, mi je bilo vedno nekam nerodno. "Zdaj", sem si rekel, "zdaj lahko vse popraviš!"

VARJA: Popraviš?

Vse te tri mesece si mi torej zgolj dokazoval svojo sposobnost?!

ROBERT (samozadovoljno): Vsaj poskušal sem.

VARJA: Kakšen pokvarjenec!

Zbudi se! Zbudi se in izgini!

ROBERT: Zakaj se razburjaš? Saj vendar ne gre zares. Dogovorila sva se, da bova govorila odkrito. Marsikaj ti imam še povedati.

VARJA: Priporočaj, komur hočeš! Jaz te imam dovolj! Gnusiš se mi!

ROBERT: Škoda. Mislil sem, da bi se še kaj pogovorila. O tebi, o tvoji hčerki...

VARJA: O moji hčerki?

ROBERT: Seveda.

VARJA: O Sonji?

ROBERT: Sonji.

VARJA: Kaj je s Sonjo?

ROBERT: Kdaj se vrne s počitnic?

VARJA: Ne vem. Čemu vprašuješ?

ROBERT: Pogrešam jo.

VARJA: Pogrešaš?

ROBERT: Mar nisi opazila, da sem - če je bilo le mogoče - vedno prihajal ob takem času, ko je bila tudi Sonja doma. Le zaradi nje sem pristal na vlogo družinskega prijatelja.

VARJA: Zaradi Sonje? Ne razumem. Sonja je vendar še otrok.

ROBERT: Stara je štirinajst let.

Pred kratkim sem bral, da je nekdo posilil deklico, ki ni imela niti trinajst let. Njeno truplo so našli čisto slučajno. Bilo je daleč v gozdu.

Roke ji je zvezal na hrbtu, da se ni mogla braniti, potem jo je počasi slačil...

VARJA (z odporom): Kako morejo vedeti, da jo je slačil počasi!

ROBERT: Saj to ni pisalo v časopisu.

Vem, da jo je slačil počasi. Odpeljal jo je daleč v gozd in ji odmašil usta. Pustil jo je, naj kriči, zakaj če ne bi slišal njenih krikov, bi bil njegov užitek komaj polovičen.

Ko sem bral poročilo, sem ves dogodek videl pred seboj kot na ekranu. Dekle je imela Sonjin obraz.

VARJA(v grozi): Robi! Zbudi se! Zbudi se!

Govor. Nočem.

VARJA: Prosila te.

ROBERT: Nočem.

Storilca niso našli, a tudi če ga bodo, tudi če ga usmrtijo - živel je.

VARJA (ga strese za rame): Robi! To, kar govoriš, so le blodnje. Človek, ki je storil tisto dejanje, vendar ni bil normalen. Tako gnusnega zločina je bil zmožen le kak patološki tip.

ROBERT: Patološki tip, seveda. Ker ni imel sreče, da bi ga usoda zanesla v kako tujsko legijo, v armado na osvajaalnem pohodu. Če ta pusti za seboj več razmrčvarjenih ženskih trupel kot ubitih sovražnikov, je to nekaj povsem normalnega.

Tudi jaz sem nekoč hotel posiliti neko žensko, a se mi je samo smejala. Šele proti jutru se mi je posrečilo, da sem ji ušel.

Sicer pa - spomni se tistega najinega ponedeljka!...

VARJA (zbeži iz sobe).

ROBERT: Le beži, beži! Resnici ne ubežiš!

Resnici ne ubežiš. Resnici ne ubežiš...

To sem moral nekje brati...

Ko sem bil majhen, so mi govorili o sodnem dnevu. Takrat da bo prišlo vse na dan. Že kot otrok sem se tega bolj bal kot pekla.

VARJA (se vrne z vodo in jo vrže Robertu v obraz. Robert skoči pokonci in se zazre vanjo.)

ROBERT: Polila si me z vodo. Čemu? In zakaj je tema? (Gre in prižge glavno luč.) Kot da sem sanjal... (Obstane in se nezaupno zazre v Varjo, ki se je med tem sesedla na stol.)

VARJA (hitro): Da, sanjal... Imel si hude sanje.

ROBERT: Sanje? In kaj sem govoril?

VARJA: Govoril? Ničesar. Nekaj se ti je bledlo.

ROBERT: Bledlo...

VARJA: Daj, da te obrišem. Ves si moker. Potem bo najbolje, če greš. Mož bi se res utegnil vrniti. (Mu z robcem briše obraz.)

ROBERT: Kadar dvigalo ne dela, ne pride nikdar pred enajsto, zdaj je pa komaj (pogleda na uro)... pol sedmih.

VARJA: Mogoče pa dvigalo že dela.

ROBERT: Ne verjamem. Vse je tiho.

VARJA (poslušča): Res je tiho.

Tako čudno tiho...

ROBERT: Tišina, ki vabi...
Ne bi šla - spat?

VARJA (z grozo): Spat?

ROBERT: Ne maraš?

VARJA: Utrujena sem.

ROBERT: Čudno. Do zdaj še nisi bila nikoli.

Mogoče pa to, kar sem sanjal, le niso bile samo blodnje?

VARJA: Mi ne verjameš?

ROBERT: Ne.

VARJA: In če bi šla s teboj v posteljo? Bi mi potem verjel?

ROBERT: Mogoče.

VARJA (se vidno premaguje): Pridi!

ROBERT: Rekla si, da si utrujena.

VARJA: Res sem, vendar ne tako zelo.

Kaj čakaš?

ROBERT: Ponavadi si me objela okrog pasu, mi naslonila glavo na ramo...

VARJA (gre k njemu in ga objame).

ROBERT: Brez poljuba?

VARJA (ga poljubi).

ROBERT: In brez besed?

VARJA: Kakšnih besed?

ROBERT: Včasih si mi rekla, da me želiš.

VARJA: Želim te, Robi.

ROBERT: Niti poljub me ni prepričal, še manj besede.

VARJA (brez moči): Kaj naj torej storim?

ROBERT: Poskušaj ponoviti!

VARJA: Želim te, Robi.

ROBERT: Mogoče bi ti verjel, če bi to rekla kleče, če bi mi pri tem objemala kolena.

VARJA (poklekne): Želim te, Robi.

ROBERT: Razpni si obleko in si razgali ramena!

Najprej samo ramena!

In ne delaj tega kot kaka spokornica! Ne slačiš se prvič in ne pred prvim.

VARJA (se upre): Slekla se bom, a potem?

Ležala bom gola pred tvojimi nogami in ti boš pljuval name ter me zmerjal s cipo - z ničemer pa me ne boš mogel tako ponižati, da bi si bila enaka. Vedno bom ostala tvoja vest.

Ostane ti le eno: stopiti v kuhinjo in si izbrati nož. Tistega s hrastovim ročajem...

ROBERT (jo gleda, a ne vzdrži pogleda. V trenutku se spremeni nazaj v klavrnega slabiča. Z upognjeno glavo odide k mizi in si natoči kozarec.)

VARJA (vstane in si ureja obleko): Strahopetec!

(Zunaj zazvoni zvonec. Nato še enkrat. Oba obstane-
ta in gledata proti vhodu.)

Z A S T O R

Veno Cigoj

